

mer, end SF fik. Så i den henseende er vi i højere grad et arbejderparti, end SF er.

Og Venstre får – det kan jeg i hvert fald oplyse – ikke en eneste krone fra fagbevægelsen.

Det er ret kedeligt, at der er det, der med et fint udtryk hedder et legitimitetsproblem bag den tvangsudskrivning af midler, som finder sted fra fagbevægelsen til Socialdemokratiet.

Så spørger hr. Arne Melchior, om jeg virkelig vil mene, at demokratiet har dårligere vilkår i Sverige og Norge og Tyskland – i den her sammenhæng hovedsagelig i Sverige og Norge – fordi der dér ydes stor partistøtte. Har demokratiet dér vanskeligere vilkår at arbejde under, end det har eller vil få i Danmark?

Jeg tror, det kommer helt an på, hvilke faktorer man lægger vægt på i folkestyret. Det, vi i Venstre f.eks. lægger vægt på, er et folkestyre med levende politiske partier med mange medlemmer, og dér viser i hvert fald den faktiske udvikling, at større partistøtte ikke har ført til flere medlemmer i de politiske partier, tværtimod.

Sådan er det i Sverige. Efter den kraftige forøgelse af partistøtten i Sverige raslede medlemstallet i de politiske partier ned. Udviklingen i Norge har været nogenlunde tilsvarende og i Danmark nøjagtig på samme måde med én eneste undtagelse, nemlig at Venstre her i det sidste par år har oplevet en fremgang i medlemstallet.

Men ellers er det en klar hovedtendens, at større partistøtte ikke fører til flere medlemmer, tværtimod er der blevet færre medlemmer. Om det så er af den eller andre årsager, skal jeg ikke kunne sige, men jeg vil bare her anføre, at der er en overvældende risiko for, at når de politiske partier bliver mere afhængige af statstilskud ovenfra end af den arbejdsindsats, mange tusinde medlemmer kan yde, så bliver partierne topstyrede frem for græsrodsstyrede. Så bliver det liv, der skal leves i partierne – det er i hvert fald risikoen – mindre engagerende, mindre engageret, mindre levende, end hvis de politiske partier kører som private organisationer, der er afhængige af medlemmernes indsats, herunder deres evne til at skaffe økonomiske midler.

Det er noget af det, vi lægger vægt på, og dér vil jeg hævde, at statsstøtten til de politiske partier indebærer en overvældende risiko for, at demokratiet, at folkestyret får ringere vilkår at arbejde under.

Så ved jeg ikke, hvor meget mere jeg egentlig kan gøre ved fru Pia Gjellerups udsagn. Jeg tvivler på, at vi når så forfærdelig meget længe-

re i forståelse, men jeg må forstå på fru Pia Gjellerups seneste indlæg, at det, fru Pia Gjellerup nu er mest bekymret over, er spørgsmålet om, hvorledes de, der har opsparing i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, hvorledes de, der har opsparing i ATP-Fonden, får frihed til at melde til eller melde fra, eller hvad man nu vil have.

Jamen dér skal jeg gerne sige til fru Pia Gjellerup, at Venstre til enhver tid er til rådighed for at gennemføre forslag om, at de, der har opsparing i Lønmodtagernes Dyrtidsfond – og for så vidt også de, der har opsparing i ATP-Fonden – kan få lov til at trække pengene ud af fondene og selv investere dem et andet sted, hvis de ikke er tilfreds med den investeringspolitik, som de fonde står for, og det afkast, som de kan få af deres opsparing dér. Det er bare et vink fra fru Pia Gjellerup, så skal vi være på pletten.

Så hvis fru Pia Gjellerup vil følge os i at give sparerne i LD og ATP frihed til selv at forvalte deres penge, så kan vi forenes om det.

Hr. Bent Hindrup Andersen spørger, hvad Venstre vil gøre med den mulige statsstøtte, der nu bliver gennemført mod vores vilje. Jamen jeg kan aflive enhver mytedannelse fra starten af: Vi bekæmper det her, vi vil stemme imod det her, men bliver det gennemført, føler vi os desværre nødsaget til at tage imod disse penge fra statskassen. (Tilråb). Jo, men sådan er det. Skulle Venstres mange vælgere se på, at de andre politiske partier tager disse penge og bruger disse penge til at bekæmpe Venstre, mens Venstre så ikke fik lige konkurrencevilkår?

Selvfølgelig vil det være absurd, og selvfølgelig er det uden mening at forlange, at hvis man er imod en bestemt ting, så har man ikke lov til at bruge de regler, der imod ens vilje er blevet gennemført. Det ville svare til, at hr. Holger K. Nielsen ikke fik lov at trække sine renteutgifter fra, fordi han er imod rentefradragsretten. Det er selvfølgelig en meningsløshed at stille den slags krav.

Så jeg kan derfor sige, at hvis denne ordning bliver vedtaget mod Venstres ønske, vil Venstre være nødt til at søge om at få andel i disse midler.

Så spørger hr. Bent Hindrup Andersen: Hvad vil Venstre så bruge midlerne til?

Ja, jeg kan sige, at dem vil vi bl.a. bruge til at bekæmpe partistøtten, dem vil vi bruge til at arbejde for, at vi får afskaffet statstilskuddet til de politiske partier, fordi vi mener, at folkestyret lever bedst ved, at politiske partier er private sammenslutninger, hvor mennesker frivilligt er